

Omfang, som Lovforslaget ibrigt ikke gaar ud fra. Der er navnlig adskillige Bestemmelser i samme, som synes at indeholde en Forudsætning om, at civile Personer kunne drages ind under militair Ret og straffes efter militaire Love, skøndt dette efter Lovforslagets almindelige Regler ikke skulde være Tilfældet. Efter Lovforslagets almindelige Regler i dets 1ste Capitel henhøre under militair Ret i det Væsentlige kun alle de til Hæren hørende Personer, samt Krigsfanger og deslige Personer, hvortilmod dette slet ikke er Tilfældet med Hensyn til civile Personer. Sdetmindste kan jeg ikke fortaae § 4 rettere, end at det efter den er Mening, at Landets civile Befolkning aldrig kan komme til at staae under de militaire Straffelove, og at en civil Befolkning overhovedet kun da kan komme ind under militair Strafferet, naar Krigsmagten befinder sig i fjendtligt Land og de til den fjendtlige Nation hørende civile Personer saa forbryde sig paa den Maade, som omhandles i § 4. Men længere hen i Lovforslaget findes der flere Paragrapher, hvilke, som sagt, ikke synes at stemme rigtig med denne Forudsætning. Saaledes hedder det i § 66, efterat det først er bestemt, at den Forefatte, der bliver beskændt med et forræderiff Foretagende af sine Undergivne, og som ikke søger at hindre det, skal straffes ligesom Forræderen, og efterat det endvidere er bestemt, at den, som ellers erholder Kundskab om noget forræderiff Foretagende eller Spionering for Fjenden, skal snarest muligt gjøre Anmeldelse derom og, hvis han forsømmer det, skal straffes saa og saa, men, naar han forhindrer Forbrydelsen, forlæenes for Straf: „Heller ikke straffes for undladt Anmeldelse den Skyldiges Slægtninge eller Bepoegede i op- eller nedstigende Linie, Sødfælle, Ægtefælle, Fosterfædre eller Fosterbørn.“ Naar man gjennemlæser denne Paragraph under Hensyn til de Forudsætninger, som Lovforslaget ibrigt frembyder, saa maa man antage, at der ved de Ord: „Den, som ellers erholder Kundskab om noget forræderiff Foretagende eller Spionering for Fjenden“, kun kan forståes den Krigsmand, som ellers erholder saadan Kundskab, men dertilmod ikke den civile Borger i Landet,

som erholder saadan Kundskab. Denne Antagelse roffes imidlertid ikke lidet ved at see paa den anførte Undtagelse, idet det som Undtagelse nævnes, at for Anmeldelsespligten skulle den Skyldiges Slægtninge eller Bepoegede i op- eller nedstigende Linie, Sødfælle, Ægtefælle, Fosterfædre eller Fosterbørn være frie. Disse Personer, og navnlig da den Skyldiges Ægtefælle, skulde jo nemlig efter Lovforslagets forømtalte almindelige Forudsætning altid være Saadanne, der ikke havde det Allermindste med den militaire Ret at bestille og ikke stode under militair Jurisdiction. Seg forstaaer saaledes ikke ret, hvad der her har været sigtet til, medmindre der skal være sigtet til det ene Undtagelsestilfælde, som § 4 henviser til, nemlig, at man er i et fjendtligt Land, og at de derværende civile Personer kunne blive underkastede den danske Militairret. Men dette synes mig dog atter altfor besynderligt; thi man kan dog ikke gaae ud fra som en Pligt, at en Person af den fjendtlige Nation, der veed, at hans Landsmand spionerer, skal gjøre Anmeldelse derom til den danske Krigsmagt og i modsat Fald være undergiver den danske Militairret. Ganste den samme Bemærkning, som jeg saaledes har gjort med Hensyn til § 66, kan ogsaa gjøres med Hensyn til § 94, hvor der tales om, at den, der kommer til Kundskab om en forestaaende Rømnings- eller Krigstid, skal anmeldes det, men gjøres Undtagelse fra Anmeldelsespligten for de samme Personer, som ere nævnte i § 66, og den kan ogsaa fremsættes med Hensyn til § 109, hvor der tales om, at den, der kommer til Kundskab om et oprøff Foretagende eller et Mytteriff, skal anmeldes det, men ligeledes gjøres en Undtagelse for de samme Personers Bedkommende. Med Hensyn til denne § 109 maa jeg derhos yderligere bemærke, at den endmere forøger min Tvivl om, hvad Undtagelsen skal betyde, idet der i denne Paragraph ikke alene tales om en Forpligtelse til at anmeldes Mytteriff i Krigstid, hvor Forpligtelsen nok endda kunde tænkes at paahvile de civile Undersaatter i et fjendtligt Land, men ogsaa om Anmeldelse af Mytteriff i Fædrestid, hvor Armeen altsaa er herhjemme, i hvilket Tilfælde der dog forekommer mig ikke at kunne være Tale om at drage civile